

OVERWEGING   DAT IK WEER KAN ZIEN

DATUM   **27 & 28 oktober 2018**
30^e zondag door het jaar

VOORGANGER   Wijbe Fransen / Erik Borgman

EERSTE LEZING   Jeremia 31, 7-9

EVANGELIE   Marc 9,38-48

OVERWEGING

Soms valt voor je gevoel in een verhaal ineens alle licht op een detail.

De blinde gooide zijn mantel af, lazen wij, en hij sprong op.

Ik dacht: hier is iemand die niet bang is om in zijn hemd te staan. De man is wanhopig, maar degenen in zijn omgeving vinden dat vooral lastig. Zij proberen hem de mond te snoeren eerst door hem toe te snauwen en vervolgens door te zeggen:

hou je nu maar stil, je hebt je zin al, die man naar wie je riep die heeft je al gehoord.

Maar de blindgeborene uit Jericho – van wie wij de naam vernemen en dat is nogal uitzonderlijk in de evangeliën, maar die naam is dubbelzinnig.

Bar-timeüs heet hij, de zoon van Timeüs; hij wordt dus aangeduid naar zijn afkomst –

Bar-timeüs laat zich niet de mond snoeren. Jezus hoort hem inderdaad, maar anders dan de omstanders wijst Hij Bar-timeüs niet af. Hij nodigt hem uit naar hem toe te komen en te zeggen wat hij nu echt verlangt.

Vanmiddag zullen hier in de kerk opnieuw vijf mensen professie doen als leken Dominicanen.

Vier voor de komende drie jaar en één definitief. Er zal de vraag klinken naar wat zij verlangen en het antwoord dat zij de hoop uitspreken op Gods barmhartigheid en die van hun zusters en broeders.

Zullen we vrienden zijn? kunnen kinderen met een ontwapenende eenvoud vragen.

Wil jij mijn warmte zijn als ik die niet langer in mijzelf voel, vragen verliefden, meestal woordeloos. Wil jij mijn ogen zijn voor wat ik niet zie en mijn oren voor wat ik niet hoor?, leren wij elkaar vragen als het ons lukt een leven lang samen op te trekken.

Wil jij mijn mantel zijn als ik in mijn hemd sta, of zelfs in mijn nakie? Wil jij mijn weg zijn als ik die kwijt ben? Wil jij mij echt zien?! Bar-timeüs mag dan zelf niet kunnen zien, als Jezus hem roept weet hij dat hij gezien wordt. Daardoor kan hij opspringen en achterlaten wat hem tegenhoudt. Hij is definitief gevonden.

En met zijn eigen stem, niet langer de stem maar de zoon van, maar zelf in al zijn kwetsbaarheid rechtopstaand zegt hij dat hij wil zien. Dat lijkt vanzelfsprekend, want wie er nu blind zijn, maar dat blijkt in deze tijd van post truth en fake news nogal tegen te vallen.

Het is een stuk gemakkelijker om, in de taal van Jeremia, te geloven dat God zijn volk redt als je niet ziet dat er kreupelen en blinden onder dat volk zijn, zwangere vrouwen en vrouwen in barenswaai, jonge kinderen en bejaarden, mensen die bang zijn en mensen die geen vertrouwen hebben.

Als je het wel ziet, dan zul je ontdekken hoe onmogelijk datgene waarop je hoopt eigenlijk is. en kunt gemakkelijk in wanhoop vervallen. De blinde van Jericho is wanhopig en dat is moeilijk om aan te horen: daarom willen de toeschouwer dat hij stil is. Zij willen voorkomen dat hun eigen wanhoop gewekt wordt. Maar Jezus kan zijn wanhoop horen, echt horen.

En hij hoort de wanhoop niet als ongeloof, maar als geloof.

Geloof waarmee hij al ziet, ook al is hij blind. Bar-timeüs ziet in dat God in het koninkrijk van het onmogelijke woont, zoals de Tsjechische pastor en theoloog Tomáš Halík het uitdrukt, maar dat brengt hem niet tot zwijgen.

Dat doet hem vragen om het onmogelijke:

dat is het geloof waarvan Jezus zegt:

je geloof, je vertrouwen heeft je gered.

De scène uit het evangelie van Marcus die wij lezen speelt zich af direct nadat Jezus heeft gezegd dat wie onder zijn leerlingen de belangrijkste wil zijn moet willen dienen en dat wie de eerste wil zijn van iedereen de dienaar moet willen wezen. Wie dat doet die is dicht bij Jezus, zoals Jacobus en Johannes zeggen te verlangen.

Als de blinde langs de weg waar Jezus met zijn leerlingen langskomt vraagt om te kunnen zien, dan vraagt hij dat in zekere zin namens de leerlingen op de weg.

Leer ons zien dat de weg die wij gaan geen weg naar de ondergang is, maar de weg naar het leven. Leer ons zien dat al die kreupelen en blinden, nietsnutten en slampampers, twijfelaars en kneusjes die ons vergezellen en die wij zelf zo vaak zijn, laat ons zien dat die ons niet van ons doel afhouden, maar dat het optrekken met hen bij uitstek de weg naar het doel is.

Bar-timeüs ziet dat aan het einde van de evangelielesing van vandaag, want er staat dat hij Jezus volgde op zijn weg. Dat is de weg van dienen en niet gediend worden, van je leven geven voor het leven van de wereld. Een andere weg is er voor hem niet meer.

Onmiddellijk na de tekst die wij hoorden, vertelt Marcus hoe Jezus Jeruzalem binnentrekt.

Hij wordt er aanvankelijk toegejuicht, maar Hij zal er ter dood worden veroordeeld en ter dood worden gebracht. Toch is dit volgens het evangelie de weg ten leven.

Het is de weg ten leven omdat het niemand buitensluit.

Jezus wordt zelf steeds meer een uitgedrevene en buitengeslotene en daarom is Hij bij uitstek van de uitgedrevenen en de buitengeslotenen en zijn zij van hem.

De schrijver van de Brief aan de Hebreëën wijst erop dat Jezus buiten de stadspoort geleden heeft en dat wie met hem verbonden wil zijn daarom de aardse stad uit moet trekken (Hebreëën 13,12-13). Inderdaad, zoals Bar-timeüs zijn mantel uittrokken zo van niemand meer is en in deze zin vrij.

Volgelingen van Jezus zijn van niemand en daarmee vrij. Vrij genoeg om niet alleen het onmogelijke te verlangen, maar steeds opnieuw het onmogelijke te vragen, op het onmogelijke in te zetten,

en te geloven dat alleen die inzet werkelijk zin heeft.

Een nieuwe hemel en een nieuwe aarde waar tranen worden gedroogd, geen pijn meer is en geen dood, en waar God onder de mensen woont: voor minder doen wij het niet.

En iedere dag, ieder uur, ieder moment krijgen wij de kans met deze onmogelijkheid een begin te maken.

In Gods naam.